

СКЪПЕРНИК КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В селото Хси-Янг, близо до града Чен-Ши, живеел едно време овощарят Ат-Чун. Той бил заможен човек, имал голяма градина, дето растели круши от разни породи. Дърветата раждали много. Крушите били едри и вкусни. Всяка заран овощарят карал в града да продава.

Веднъж, както карал ръчната количка, натоварена с круши, срещнал го на пътя стар инок, поклонник на мъдреца Лао-Тзи. Той бил облечен с износена дреха, подпирал се с голяма патерица и носел на рамото си празна торба.

Поклонил се отшелникът на градинаря и му рекъл:

— Добри човече, дай на стария гладен монах една круша, в името на великия Лао-Тзи!

Ат-Чун погледнал най-напред инока, после — крушите си и казал:

— Не, няма да ти дам. Тия круши са все отбор — зрели, едри и сладки. Карам ги в града за богати хора. Не са за просяци тия круши. Не мога да ти дам.

— Добре, брате. Избери тогава някоя червива или смазана, която не можеш продаде! Аз съм гладен: и за нея ще ти бъда благодарен.

Но Ат-Чун му не дал да си доизкаже думата. Развикал се, почнал да маха по него.

— Я си тръгвай по пътя, че като замахна, ще ти счупя врата!

През това време се насъбрал около тях много народ. Едни отивали в града, други се връщали от там. На едного дожаляло за инока; той купил от овощаря една хубава круша и я дал на стареца. Другите минувачи се спрели да гледат.

Взел инокът крушата и казал на събраните:

— Честни хора, пред вас благодаря на тоя жалостив човек за крушата. Нека великият Лао-Тзи го награди за неговата доброта. И него и вас моля да опитате моите круши: всички ви ще нагостя.

Ат-Чун се ядосал, като чул тия думи.

— Не те е срам, стар дяволе, да просиш круши, когато си имал! — рекъл му той. — Безобразник!

Но инокът отвърнал кротко:

— Моите круши, братко, не са още израсли; за да пораснат, трябва да ги посадя, а за да ги посадя, трябва да имам семка. За тая семка, приятелю, ти поисках круша.

Като казал това, той отхапал от крушата, извадил една семка, заровил я в земята и я засипал с пръстчица. После седнал пред това място, почнал да яде крушата и да гледа втренчено в земята, дето била заровена семката.

Насъбрал се сума свят. Всички се загледали мълчаливо в земята да видят какво ще стане. Дори и Ат-Чун се спрял и ококорил очи; той забравил, че пазарният ден е къс.

След малко всички видели, че купчинката пръст се повдига. От нея се подал растък^[1]. Всички ахнали, като видели това. А отшелникът дъвче ли — дъвче, седи неподвижно и гледа втренчено растъка. Растъкът почнал да расте толкова бързо, че малко след това инокът трябвало да стане и да си вдигне главата нагоре, за да гледа дървото. Разлистило се крушовото дърво, напъпило, цъфнало. Замирисало на крушов цвят.

Не минало много време и цветът окапал, а на негово място се явили зелени крушки. Те бързо порасли, пожълтели, станали златисти и се зачервили от едната страна.

Тогава инокът почнал да тръска дървото и да раздава на хората круши. Дал и на Ат-Чун една-две. А след като опадали всички круши, поискал от един минавач — дървар брадва, отсякъл дървото, вдигнал го на рамото си и като се поклонил на хората, казал им:

— Сбогом. Извинете ме, ако ви се е сторило късо моето угощение. Що да правя? Толкова бяха крушите!

И поел по една пътека, която водела към планината.

Дълго гледал след него Ат-Чун и чак когато инокът се скрил в гората, зяпналият от учудване овощар си затворил устата и си спомнил, че трябва да побърза за града. Обърнал се към количката си. Но що да види? Ни една круша не останала в нея. Да, ни една. Ни една. Дори едната дръжка на количката била отчупена.

Тогава всички разбрали, че инокът не е бил прост човек, а магьосник. Той замъглил ума на събралите се и ги нагостил с Ат-Чуновите круши.

Впуснал се овощарят да гони монаха. Но къде да иде? И диря нямало вече от него.

Ала там, дето започвала гората, Ат-Чун намерил хвърлена дръжката на своята количка.

Инокът я бил нарамил, а хората мислели, че носи крушово дърво.

---

[1] Растък — израстък, който излиза от семе при прорастване; кълн. — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.